

Hồi 29

Tô Hùng Dem Tài Chữa Bệnh Thanh Loan

Lâm Ngọc Bích thất kinh vội trối dậy, tuột xuống giường, cúi đầu bái sư phụ. Ngọc Chánh Tử thân nhiên bước lại đỡ nàng dậy, hỏi :
- Có chuyện gì xảy ra mà con khóc ?

Lâm Ngọc Bích đáp:

- Thưa sư phụ ! Mã sư đệ đi đã lâu mà không về để cho sư muội thương nhớ phát đau nên con động lòng mà khóc.

Ngọc Chánh Tử thở ra một hơi dài não nuột, đến bên Lý Thanh Loan, đặt tay lên ngực nàng, thấy tim nàng đập nhẹ, tay chân lạnh ngắt, hơi thở yếu ớt, bà cau mày hỏi :

- Sư muội của con chưa tỉnh?

Lâm Ngọc Bích lúc này mơ hồ nghĩ đến số phận của nàng, không biết Thanh Loan tỉnh dậy hay chưa. Khi nghe Ngọc Chánh Tử hỏi nàng giật mình sờ lên mình Thanh Loan rồi nói :

- Sư muội con vẫn còn mê, chưa tỉnh.

Ngọc Chánh Tử bảo Ngọc Bích:

- Đã một đêm con chưa ngủ, vậy hãy đi ngủ cho khỏe.

Lâm Ngọc Bích thưa :

- Đệ tử không chấy mệt, xin sư phụ cho con ở lại săn sóc sư muội.

Ngọc Chánh Tử thấy nàng khẩn khít với Thanh Loan, hơn nữa trông người nàng vẫn khỏe mạnh, nên bà từ từ bước ra ngoài. Lâm Ngọc Bích đưa sư phụ ra khỏi phòng.

Hai người ra khỏi phòng không bao lâu, sau cửa sổ có bóng người thoáng qua, rồi nhảy vào phòng của Thanh Loan đang nằm.

Người này không ai xa lạ, chính là Tô Hùng.

Tô Hùng từ khi theo dõi Ngô Không và Lâm Ngọc Bích lên núi, vừa đến nơi chàng liền núp vào một bóng tối để xem xét. Đến khi thấy Ngô Không và Lâm Ngọc Bích đưa Thanh Loan xuống núi, chỉ còn có Huyền Thanh đạo trưởng đang giao đấu với Ngọc Tiêu Tiên Tử, thì hẩn thẩn nghĩ :

“Ta đợi đến khi nào họ đấu nhau mệt nhừ mới ra tay trả hận vụ đã xảy ra ở Kỳ Liên Sơn thì hay biết bao !”

Nghĩ như thế, chàng bỏ ý định theo Ngô Không xuống núi, tiến bước đến núp bên một tảng đá to để chờ cơ hội. Nào ngờ, chàng vừa đứng vào đó chưa được bao lâu thì Thông Linh đạo trưởng và một người khác, một trước một sau tiến lên núi, làm cho chàng tức giận không thể tả. Nhưng chàng là một người túc trí đa mưu, đâu chịu thất vọng. Chàng đứng yên không động dậy để xem Thông Linh đại trưởng và người kia làm gì.

Khi Thông Linh đạo trưởng đến nơi thì mấy người đều kéo xuống núi không đấu nhau

nữa. Chàng tuyệt không bỏ lỡ cơ hội, lần theo mấy người xuống núi.

Huyền Thanh đạo trưởng cùng mấy người kia xuống khỏi núi thì hỏi Ngô Không đại sư:

- Thanh Loan hiện giờ ở đâu và bệnh tình ra sao ?

Ngô Không đại sư đáp :

- Loan nhi hiện giờ ở tại phòng Mai Lâm và bệnh tình vẫn còn trầm trọng.

Huyền Thanh đạo trưởng nói :

- Bây giờ chúng ta phải vào phòng thăm Loan nhi mới được.

Thế là cả đoàn người đi vào phòng.

Tô Hùng đi sau nghe mọi người nhắc đến hai tiếng " Loan nhi" làm cho chàng sức nhớ, vội vã tiến về phía cửa sổ để xem họ làm gì trong phòng.

Huyền Thanh đạo trưởng, Ngô Không đại sư, Ngọc Chánh Tử, Thông Linh đạo trưởng vì một đêm không ăn uống, nghĩ ngơi nên ai nấy mỗi mệt, về phòng nghỉ cả. Chỉ còn lại có một mình Lâm Ngọc Bích ở lại phòng, chăm sóc Thanh Loan. Không ai để ý có người theo dõi nên Tô Hùng không bị phát giác.

Tô Hùng đợi khi Ngọc Bích và Ngọc Chánh Tử ra khỏi phòng liền nhảy phốc vào trong.

Lúc này trời đã tối, trăng đã lên cao, ánh sáng rọi xuyên qua song cửa sổ chiếu vào phòng tỏa ánh sáng mờ mờ.

Tô Hùng bước vào phòng thấy Thanh Loan nằm trên giường. Qua ánh trăng mờ mờ, chàng thấy Thanh Loan tóc xõa ra, đôi mắt nhắm kín, nước da xám ngắt, làm cho chàng biến sắc, vì mỗi khi chàng gặp nàng thì có những nụ cười duyên dáng thường nở trên môi, sao bây giờ lại thế này?

Tô Hùng vội đặt tay lên ngực nàng, sờ các trọng huyệt người nàng thì thấy đều bị cứng lạnh và hơi thở yếu ớt. Bệnh tình lúc này thật nguy hiểm. Nếu tình trạng này kéo dài thêm nữa thì các thương huyệt lan ra, các huyệt bị đứt thì tánh mạng nàng khó toàn vẹn được nữa.

Tô Hùng được Giác Ngộ truyền thụ võ công, nội lực của chàng lúc này tiến lên một bậc khá cao. Chàng lại được xem quyển vũ thư của Tam Âm Thần Ni, cho nên chàng sờ nắm trong mình Thanh Loan một lúc, tìm được căn nguyên bệnh của nàng là bị khí lạnh trên đôi thấm vào kinh mạch trong thân thể. Khí lạnh đó ứ đọng trong các trọng huyệt mà không tan ra. Vì nàng bị thương về huyết mạch trong châu thân, nên những phép giải huyết thường không thể chữa được.

Tô Hùng trầm nghĩ :

“Nếu mình dùng công lực để sử dụng bí quyết trong vũ thư đánh thông những kinh mạch trong thân thể nàng thì chắc có thể cứu nàng sống được, nhưng công lực mình còn kém, nếu dụng ất nguyên khí mất rất nhiều. Cứu người sống mà mình hao mất nguyên khí là chuyện không nên làm.”

Chàng cúi xuống nhìn sát vào mặt nàng, thấy tái nhợt, những nét kiều diễm xưa kia đã

biến đi đâu mất. Chàng định ra khỏi phòng thì thoát nhiên chuyện dĩ vãng nổi lên trong óc.

“Lúc ở trong Kỳ Liên Sơn, Lý Thanh Loan bị hòa thượng của Đại Giác Tự đánh bị thương, ta đã ra tay cứu nàng bỏ lên ngựa chở đến sơn cốc hoang vu, bỏ lại một mình Mã Quân Vũ đánh với lũ hòa thượng đó. Lúc đó bệnh tình của nàng khá nặng nhưng so với bây giờ thì không bằng. Thần trí nàng nửa tỉnh nửa say, tưởng ta là Mã Quân Vũ nên gục đầu vào ta mà rên rĩ, phát ra những mùi thơm dịu dịu của một thiếu nữ đang trinh, làm cho ta không đề lòng được. Trong lúc ta đang mơ màng tưởng đến những chuyện bấy bậ thì đột nhiên bị một luồng chưởng phong đánh tới làm cho ta lảo đảo, té sấp xuống đất ngất lịm lúc nào không hay biết. Đến khi ta tỉnh dậy không thấy Lý Thanh Loan đâu cả.”

Tô Hùng nhớ lại những dĩ vãng đó, đột nhiên lòng thương lại nổi lên, và hình như lương tâm chàng bảo :

“Tô Hùng ! Tô Hùng ! Hãy bỏ qua những dĩ vãng mà cứu lấy người trong lúc hoạn nạn mới đáng là anh hùng trong thiên hạ.”

Tô Hùng liền vận nội lực vào tay mặt, điểm vào các huyệt đạo nên trong chỉ chốc lát chàng đã giải được ba trọng huyệt trong Kỳ Kinh Bát Mạch của Thanh Loan.

Sở dĩ Tô Hùng giải được nhanh như thế là vì chàng đã được xem vũ thư của Tam Âm Thần Ni và nhờ Giác Ngộ đốc lòng truyền dạy cho chàng, nên các kinh mạch trong người chàng đều thông rõ cả. Chỉ có công lực hơi kém, hơn nữa mới lần đầu chàng chữa bệnh nên bị hao chân khí khá nhiều. Vì vậy sau khi đánh thông ba huyệt trong Kỳ Kinh Bát Mạch của Lý Thanh Loan, tay chân chàng đã rã rời, mồ hôi ướt đầm áo quần. Chàng thở phì phò, ngừng tay một lúc để nghỉ ngơi.

Tô Hùng biết chân khí của mình đã hao mòn, ít nhất phải điều dưỡng bảy tám ngày mới lại, nên chàng buồn bã nghĩ thầm :

“Như vậy làm sao ta cứu được Thanh Loan bình phục nổi. Nếu chẳng may Huyền Thanh đạo trưởng vào đây thì ta biết tính làm sao? Chi bằng bây giờ ta ra ngoài điều dưỡng tinh thần, khi nào lại sức ta sẽ chữa thêm thì tốt hơn.”

Nghĩ như vậy, chàng phóng mình chạy ra phía cửa sổ.

Tô Hùng ra khỏi phòng không lâu thì Ngọc Bích đã trở vào.

Nàng là một con người chín chắn nên lúc ra khỏi phòng nàng đã để ý những vật trong phòng. Vì vậy lúc mới bước vào nàng nhìn thấy chân đấp của Thanh Loan như bị dôn về một bên, bất giác nàng giật mình nhảy đến bên giường của Lý Thanh Loan. Nhưng thấy nàng còn nằm yên đó mới yên tâm.

Nàng cúi xuống ngó kỹ vào mặt Thanh Loan, thấy mặt Thanh Loan có sắc tươi, hơi thở bắt đầu mạnh thì lòng mừng rỡ. Nàng định chạy đi báo cáo sư phụ biết, bỗng nghe Thanh Loan nói như mơ :

- Vũ ca ! Chúng ta xuống suối bắt cá chơi.

Dứt lời nàng trở mình một cái rồi ngủ thiếp đi.

Lâm Ngọc Bích lấy làm lạ cúi đầu xuống, chỏ miệng vào tai gọi Thanh Loan nho nhỏ :

- Loan muội ! Loan muội !

Nàng kêu mấy tiếng nhưng tuyệt nhiên không thấy Thanh Loan trả lời. Nàng giật mình đưa tay lay động vài cái, nhưng Thanh Loan vẫn im lìm không cựa cựa, không ừ hử.

Nàng trầm nghĩ :

“Chắc sư muội còn mệt, vậy ta để cho nàng nghỉ, ta chạy vào báo cho sư phụ hay.”

Nàng liền chạy thẳng vào phòng khách.

Khi bước chân vào khỏi cửa, nàng đã thấy Ngô Không ngồi trên chiếc chõng tre, ngửa mặt lên trời, đôi mắt trợn ngược. Còn Huyền Thanh đạo trưởng và Ngọc Chánh Tử ngồi đối diện, mắt nhắm lại để dưỡng sức.

Huyền Thanh đạo trưởng nghe có tiếng chấn người bước vào, vội mở mắt ra thì thấy Ngọc Bích đang đứng ngoài cửa. Ông liền gọi vào hỏi :

- Thương thế của sư muội con ra sao ? Con vào đây có chuyện gì ?

Lâm Ngọc Bích cúi đầu thưa :

- Thưa sư bá! Sư muội con ban nãy đã tỉnh lại, nói ra hai chữ rồi lại mê nữa. Vì vậy con chạy vào đây báo tin cho...

Ngọc Chánh Tử ngắt lời, hỏi :

- Lúc nãy Loan nhi nói những gì ?

Lâm Ngọc Bích thưa :

- Sư muội gọi Mã sư đệ xuống suối bắt cá chơi

Ngọc Chánh Tử nhìn Huyền Thanh đạo trưởng cười :

- Đệ tử yêu quý của sư huynh không về ắt nó khó lành bệnh !

Huyền Thanh đạo trưởng nén đau khổ cười nói :

- Bây giờ chúng ta đến xem nó ra sao rồi sẽ tính.

Ba người bước ra khỏi phòng, tiến bước về phía phòng Thanh Loan đang nằm.

Đến nơi, Huyền Thanh đạo trưởng cúi xuống nhìn vào mặt, thấy nàng lúc này bớt hơn trước nhiều, lòng ngạc nhiên không ít. Chẳng hiểu có một cao nhân nào đến cứu nàng hay tự nhiên nàng giảm bệnh. Ông liền vận hết công lực, xoa bóp những yếu huyệt của nàng.

Đột nhiên Thanh Loan thở ra một hơi dài và từ từ mở mắt, nhìn mọi người mỉm cười, nói :

- Sư phụ, sư thúc, Bích tỷ !

Ngọc Chánh Tử thấy Thanh Loan tỉnh dậy, lòng mừng không thể tả, bước đến giường ngồi xuống bên nàng vuốt lấy mái tóc của nàng âu yếm hỏi :

- Hiện giờ con thấy trong người có chỗ nào khó chịu không ? Mau nói cho sư phụ biết.

Lý Thanh Loan cất tiếng yếu ớt nói :

- Trong lòng con lạnh quá !

Ngọc Chánh Tử lấy chăn đắp cho nàng và nói :

- Con đứng trên núi ấy mấy ngày đêm, bị khí lạnh của tuyết đá âm hàn vận năm đó thấm vào thân thể con. Con nên an nghỉ mấy ngày thì bớt.

Lý Thanh Loan thở dài một hơi, nói :

- Con lên núi chờ Vũ ca, nhưng Vũ ca không về, con buồn quá ngồi đó đến nỗi lâm

bệnh làm khổ sư phụ, xin sư phụ...

Huyền Thanh đạo trưởng tiếp lời nàng :

- Con hãy yên tâm mà dưỡng bệnh, sư phụ không trách con đâu.

Lý Thanh Loan nói nhỏ nhỏ :

- Không biết Vũ ca chừng nào về ? Ước chi Vũ ca về liền bây giờ thì hay biết bao.

Mấy câu nói của Thanh Loan tuy nhẹ nhàng, song nghĩ lại ai cũng động lòng trước sự quyến luyến của nàng đối với Quân Vũ.

Ngọc Chánh Tử thở dài định khuyên vài câu cho nàng yên tâm, thì bỗng Ngô Không đại sư tức giận nói :

- Mã Quân Vũ không về nữa.

Lý Thanh Loan đôi mắt trợn ngược, nhìn Ngô Không đại sư nói:

- Vũ ca sao hôm nay nhẫn tâm quá ! Ngày nào huynh ấy nói không bao giờ rời con, bây giờ lại nói không về, bỏ con ở lại đây chịu...

Nàng nói chưa dứt câu bỗng thở mạnh một hơi rồi ngất lịm, đôi mắt trợn lên mấy cái rồi nhắm nghiền.

Ngô Không đại sư thất kinh, chạy đến bên giường gọi :

- Loan nhi! Loan nhi !

Nhưng tuyệt nhiên không thấy nàng đáp.

Huyền Thanh đạo trưởng đôi mày cau lại, nét mặt nhăn nhó, có ý thâm trách Ngô Không nóng tính. Rồi ông vận dụng toàn lực xoa bóp những yếu huyệt trong người nàng. Nhưng lần này không linh nghiệm nữa. Ông xoa bóp hết hai mươi bốn yếu huyệt, mà nàng không tỉnh lại.

Trong người Thanh Loan Kỳ Kinh Bát Mạch được Tô Hùng đánh thông mới có ba mạch mà thôi, còn lại năm mạch chưa thông cho nên nàng mới tỉnh dậy, gặp phải chuyện uất ức nên ngất trở lại.

Thủ pháp Thôi Cung Quá Huyệt của Huyền Thanh đạo trưởng không thể nào chạm được vào yếu mạch trong thân thể nàng được, cho nên không có hiệu nghiệm gì cả.

Huyền Thanh đạo trưởng ngừng tay lắc đầu, nói:

- Bệnh tình của nó đã bớt nhiều, đột nhiên tại sao trở lại, thật khó liệu.

Ngọc Chánh Tử cũng đành bó tay không biết thương thế của Thanh Loan tại sao khi tỉnh khi mê.

Ngô Không đại sư thấy Thanh Loan bệnh tái phát lòng ân hận vì lời nói vô tình của ông, thầm nghĩ :

“Ta nói như vậy cốt ý để cho nó quên Quân Vũ đi mà dưỡng bệnh, nào ngờ lại làm cho nó thương tâm xúc động đến ngất lịm như vậy.”

Ba người trầm ngâm suy nghĩ một lúc vẫn không tìm ra nguyên nhân đành phải ra khỏi phòng Thanh Loan.

Trong thời gian im lặng đó, Lâm Ngọc Bích ngồi buồn bã khi thấy bệnh tình của Thanh Loan trở lại, bỗng nhiên sanh ra một ý ngờ vực, thầm nghĩ :

“Ta ngồi bên nàng đã bốn giờ, sao không thấy bệnh nàng bớt tí nào. Tại sao ta đi chỉ có một chút thì bệnh nàng giảm bớt một cách lạ lùng như thế này. Nhất định phải có một cao nhân nào vào đây chữa thương cho nàng. Mà người ấy chữa xong thì ta trở về nên người ấy lánh mặt.”

Đột nhiên, nàng thoáng thấy một vật trên khung cửa sổ, ánh trắng rơi xuống chiếu vào phát ra những tia sáng. Nàng lại gần thì thấy đó là một hòn tuyết.

Lâm Ngọc Bích suy nghĩ một lúc, rồi cẩn thận tìm kiếm xem có kẻ nào rình không, nhưng tuyết nhiên không thấy gì cả.

Té ra lúc vào phòng ngủ của Thanh Loan. Tô Hùng rất cẩn thận, quyết không để một dấu tích gì trong gian nhà lá nhưng chàng sơ ý để lại tuyết trên khung cửa sổ.

Lâm Ngọc Bích đứng ngơ ngáo không biết đâu tìm ra được dấu vết nhưng lòng nàng vẫn hoài nghi thâm nghĩ :

“Tuyết này nhất định là do người chữa bệnh sư muội ta, nhưng chưa tìm ra được nguyên do đích xác ta không nên nói lại với sư phụ ta làm gì.”

Nàng liền trở lại bên Thanh Loan ngồi xuống giường.

Nàng ngồi chưa được bao lâu thì Thanh Loan tỉnh lại. Nhưng cũng chỉ trong chốc lát, rồi Thanh Loan lại mê. Từ đó trở đi bệnh tình của Thanh Loan cứ tỉnh rồi lại mê đến ba bốn ngày.

Trong thời gian đó, Lâm Ngọc Bích phải kê một cái chõng tre gần đó chăm sóc.

Ngọc Chánh Tử ban ngày ở phòng Thanh Loan, ban đêm về Tam Nguyên Cung nghỉ. Còn Huyền Thanh cùng Ngô Không đại sư ở lại nhà lá trò chuyện suốt đêm không nghỉ.

Nhưng lần này Ngô Không đại sư thấy bệnh tình Thanh Loan như vậy, đầu óc ông rối loạn, nhiều lúc ông nói xàm như điên.

Tuy có Huyền Thanh đạo trưởng ở bên cạnh khuyên giải nhưng không thể nào làm cho Ngô Không đại sư khuây khỏa được.

Lâm Ngọc Bích ở bên Thanh Loan để ý thấy trong mười hai tiếng đồng hồ Thanh Loan tỉnh lại ba lần nhất định. Vì vậy nàng chuẩn bị thức ăn trước đợi khi Thanh Loan tỉnh dậy, thì nàng cho Thanh Loan ăn.

Thấm thoát đã bốn năm ngày, sự tỉnh của Thanh Loan bắt đầu ít dần, làm cho Lâm Ngọc Bích cảm thấy lo sợ. Và cũng nhờ đó mà nàng đã quên mất những cái gì đau khổ trong lòng.

Qua ngày thứ sáu, tuyết bắt đầu rơi. Nàng ngồi dựa bên cửa sổ dòm ra, thấy cây cối đều bị tuyết phủ. Đột nhiên nàng thấy có một bóng người từ trên đỉnh núi leo xuống rất nhanh. Nàng vội với tay lên vách, rút thanh trường kiếm cầm trên tay thủ thế.

Thân pháp của người này rất nhanh, chỉ trong loáng mắt, đã phi thân đến bên cửa sổ.

Lâm Ngọc Bích vì muốn bảo vệ sư muội, nên không dám ra khỏi phòng,thâm nghĩ :

“Nếu ta ra khỏi phòng báo tin cho sư phụ hay thì người này vào ám hại Thanh Loan, bằng nếu ở lại giao đấu với hắn thì ắt mang họa.”

Nàng còn đang phân vân thì người kia đã nhảy qua cửa sổ vào phòng.

Lâm Ngọc Bích thất kinh vung kiếm đâm tới một nhát thật mạnh.

Người lạ mặt thấy nhát kiếm của nàng khá lợi hại, không dám khinh thường, lách mình qua một bên tránh khỏi, rồi thuận tay đánh vệt lưỡi kiếm của Ngọc Bích ra, vừa cười vừa lấy miếng khăn bịt mặt tiến đến bên ghế ngồi xuống.

Lâm Ngọc Bích mới thấy thoáng qua đã biết người ngay là Ngọc Tiêu Tiên Tử, nên không dám đánh nữa, vì võ công của Ngọc Tiêu Tiên Tử thâm hậu vô cùng. Vả lại nếu nàng có bề gì thì ai bảo bọc cho Thanh Loan.

Nhưng may thay, phòng của Huyền Thanh đạo trưởng và Ngô Không đại sư ở gần đó nên nàng thầm nghĩ :

“Ta chỉ cần hỏi to một tiếng là hai vị sư bá nghe được chạy đến ngay.”

Nghĩ như thế, nàng cất tiếng hỏi lớn :

- Người đến đây có chuyện gì ? Có biết nơi đây là nơi nào không ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử không thèm đáp, đưa mắt nhìn quanh thấy Thanh Loan nằm trên giường, thần sắc mê man, nên cười hỏi Ngọc Bích :

- Người này là gì với người ? Bị thương nặng lắm hay sao mà thần sắc như vậy ?

Lâm Ngọc Bích đáp :

- Nàng là sư muội của ta.

Ngọc Tiêu Tiên Tử từ từ đứng dậy, tiến thẳng về phía giường Thanh Loan đang nằm, đưa tay sờ lên trán và các kinh mạch của Thanh Loan, rồi cười nói với Lâm Ngọc Bích :

- Bệnh tình của sư muội cô rất trầm trọng, nếu cứ kéo dài ắt khó chữa lắm đấy.

Lâm Ngọc Bích nghe giọng nói của Ngọc Tiêu Tiên Tử ngỡ rằng nàng có thể chữa bệnh cho Thanh Loan được nên vội hỏi :

- Sư muội tôi là một người hiền từ, lương thiện, thế mà tại sao thượng đế lại bắt nàng phải chịu một trừng phạt nặng nề như vậy ?

Ngọc Tiêu Tiên Tử mỉm cười nói :

- Cô muốn tôi chữa bệnh cho sư muội cô sao ? Nếu tôi có chữa thì cũng đã muộn rồi, không còn kịp nữa.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói vừa dứt lời thì Huyền Thanh đạo trưởng và Ngô Không đại sư từ ngoài cửa hồi hả chạy vào.

Huyền Thanh đạo trưởng và Ngô Không đại sư lúc ở trong phòng nghe Ngọc Bích la lối om sòm, biết có chuyện chẳng lành, vội chạy sang xem thử.

Khi bước vào phòng Huyền Thanh giật mình, vì thấy Ngọc Tiêu Tiên Tử đang đứng cạnh Lý Thanh Loan.

Tuy vậy ông vẫn gượng cười nói :

- Tiên Tử ! Người quả thật là một nữ hiệp không sai lời hứa đó chứ.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe Huyền Thanh đạo trưởng nói thế quay đầu lại đáp :

- Hôm nay là ngày giao hẹn đấu kiếm giữa tava lão. Vậy chúng ta hãy tìm nơi nào ư tịch, không có người ra vào để đấu một trận cho vui và phân định thắng bại.

Huyền Thanh đạo trưởng mỉm cười nói :

- Tốt lắm ! Vậy cách đây không xa, có một u cốc vắng vẻ, chúng ta đến so tài thì tiện lắm.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nói :

- Ta đã chọn một chỗ cách đây không xa lắm, vậy mời đạo trưởng đến để xem sao. Nếu không được sẽ đến chỗ đạo trưởng lựa.

Huyền Thanh đạo trưởng mỉm cười nói :

- Nếu Tiên Tử đã để ý thì chỗ đó ắt không xấu.

Ngọc Tiêu Tiên Tử vội nhảy phốc ra khỏi phòng, phóng mình vun vút tiến thẳng lên đồi.

Huyền Thanh đạo trưởng cũng tung mình theo, chỉ chốc lát, hai người đã đi cách xa ngôi nhà lá chừng mười dặm.

Ngô Không thấy vậy, lo sợ cho Huyền Thanh, vội vận khí xuống đan điền la một tiếng quát chúa như sấm :
- Xin hai người hãy dừng chân, bần tăng có vài lời.

Huyền Thanh đạo trưởng cùng Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe tiếng hét của Ngô Không đại sư vội dừng lại, quay đầu nhìn thấy Ngô Không đang tung mình chạy theo. Chẳng mấy chốc, Ngô Không đại sư đã đến trước mặt hai người, nói :

- Nếu hai vị đấu võ với nhau thì xin cho bần tăng theo để làm chứng với.

Huyền Thanh đạo trưởng nhăn mặt, lắc đầu nói :

- Ngô huynh nên ở nhà là hay hơn, nếu Ngô huynh đến đó không may cho tôi rủi bị thương thì chẳng lẽ Ngô huynh đứng nhìn sao ? Thế nào Ngô huynh cũng ra tay. Mà đã ra tay thì ắt mang họa vào thân. Vậy Ngô huynh nên ở nhà là hơn.

Ngô Không đại sư nói :

- Hai bên đâu có thù oán gì mà đánh nhau đến nỗi chết đi. Đây chẳng qua vì chuyện danh dự mà thôi.

Ngọc Tiêu Tiên Tử nghe Ngô Không nói rất chớ tai, nên nàng vội tung mình chạy đi trước.

Huyền Thanh đạo trưởng thấy vậy mỉm cười nói với Ngô Không :

- Võ công của Ngọc Tiêu Tiên Tử rất lợi hại. Trên giang hồ cũng vì nó mà biết bao anh hùng đã bỏ thân. Xin Ngô huynh về nhà là tốt hơn, việc tôi làm tôi chịu. Ngô huynh đâu có làm gì mà phải mang lấy. Hơn nữa tôi đã nhờ Ngô huynh một lần đi tìm Quy Nguyên Mật Tập trên núi Quát Thương, đã làm cho Ngô huynh khổ cực đủ điều, rốt cuộc không có gì kết quả cả. Vậy huynh hãy trở về săn sóc cho Thanh Loan khỏi bệnh để sau này nó trả thù cho cha mẹ.

Nói tới đây, Huyền Thanh đạo trưởng như nghẹn lời, nét mặt nghiêm nghị, đưa tay lên đầu rút cây Ngọc Kim kẹp tóc giao cho Ngô Không đại sư và nói :

- Nội trong một đêm mà tôi không về thì chắc đã mang họa. Vậy Ngô huynh hãy giữ gìn vật này, khi Quân Vũ về trao cho hắn. Nếu hắn là kẻ phụ thầy phản sư môn, thì xin Ngô huynh giúp tôi trừ đứa phản sư đó.

Ngô Không đại sư hai tay run run cầm lấy Ngọc Kim mà hai hàng nước mắt chảy xuống hai gò má nhăn nheo, trong vẻ mặt rất đau thương.

Đột nhiên Huyền Thanh đạo trưởng vụt chạy như tên bắn về phía Ngọc Tiêu Tiên Tử, không hề quay lại.

Ngọc Tiêu Tiên Tử này giờ đứng chờ rất nóng lòng, khi thấy Huyền Thanh đạo trưởng đến, vội cười nhạt, nói :

- Tôi tưởng đạo trưởng trở về Tam Nguyên Cung rồi chứ.

Huyền Thanh đổi sắc mặt, cười nói:

- Quân tử nhất ngôn, đã nói ra không bao giờ nuốt lời được, dầu cho dầu sôi lửa đỏ, binh đao kề cổ bản đạo cũng không thất tín với ai được.

Vẻ mặt Ngọc Tiêu Tiên Tử đột nhiên đổi khác, hình như nàng muốn nói gì nhưng lại thôi. Nàng phất tay áo một cái, tung mình đi thẳng lên đỉnh núi.

Huyền Thanh đạo trưởng cũng tung chân chạy theo, chỉ chốc lát hai người đã biến mất trên đồi.

Ngô Không đại sư đứng sững sờ nhìn theo Huyền Thanh đạo trưởng.

Ông ta nghĩ lại những ngày trước đây, ba bốn người họp lại đánh một mình Ngọc Tiêu Tiên Tử mà chưa thắng, huống hồ chỉ một mình Huyền Thanh đạo trưởng làm sao thủ thắng được. Nghĩ đến đây hai giọt lệ từ trong khóe mắt lăn ra.

Ngô Không đại sư đứng giữa trời, quần áo đầu tóc đều phủ một lớp tuyết trắng xóa, hai dòng lệ cũng đọng lại thành hai giọt tuyết đóng lên má.

Đột nhiên có một bóng người trong rừng mai phóng ra, chốc lát đã đến trước mặt ông, chấp tay thủ lễ nói:

- Lão đại sư làm gì đó, có chuyện gì mà trông đáng điệu như vậy?

Ngô Không đại sư sực tỉnh, thấy người này không ai xa lạ chính là Ngọc Chánh Tử, nên ông đáp :

- Bản tăng đang bâng khuâng không biết lệnh sư huynh giao đấu với Ngọc Tiêu Tiên Tử ra thế nào.

Ngọc Chánh Tử nghe nói giật mình đánh thét một tiếng, nét mặt ngơ ngác hỏi :

- Đại sư nói sao ? Nữ ma đầu Ngọc Tiêu Tiên Tử lại đến đây gây chuyện nữa sao ?

Ngô Không gật đầu nói :

- Nàng và lệnh sư huynh đã hứa với nhau tìm chỗ nào vắng vẻ để đấu võ và tranh thắng phụ.

Ngọc Chánh Tử nghe nói thất kinh vội hỏi :

- Họ đi đâu, và về hướng nào?

Ngô Không đại sư đưa tay chỉ và nói :

- Họ đi về hướng Bắc, leo lên đỉnh núi kia rồi đi đâu nữa bản tăng không thấy rõ.

Ngọc Chánh Tử vội cúi đầu chào Ngô Không rồi tung mình theo hướng ấy.

Ngô Không đại sư thấy vậy sững sờ không biết làm cách nào. Ông đành phải trở về phòng để thăm Thanh Loan.

Vừa bước vào phòng, Ngô Không đại sư giật nảy người, vì thấy Lâm Ngọc Bích tay cầm kiếm, té sấp xuống đất bên cửa, hình như mới bước vào cửa bị người ta điểm trúng huyệt đạo.

Ông vội vã chạy đến bên giường Thanh Loan đang nằm, cúi xuống nhìn thì thấy da mặt nàng lúc trước trắng toát bây giờ hơi đỏ trở lại, tim nàng lúc này đã đập mạnh, thương thế đã bớt khá nhiều.

Biến cố vừa xảy ra như vậy, làm cho đầu óc ông thêm rối loạn lên, thầm nghĩ :

“Chắc có vị cao nhân nào vào đây cứu Thanh Loan, và người ấy còn ẩn hiện đâu đây thì phải.”

Nghĩ như vậy, Ngô Không đi tìm khắp phòng mà không thấy dấu vết gì cả. Ông thất vọng, bước lại bên cửa đỡ Ngọc Bích đứng dậy, quan sát các huyệt đạo của nàng. Quả nhiên bị người ta điểm vào huyệt Phong Thư sau vai. Ông liền vận hết nội lực, giải huyệt cho nàng.

May mà người điểm huyệt hạ thủ không nặng nên nàng từ từ tỉnh lại. Mỗi lúc thần trí minh mẫn, sức khỏe phục hồi.

Ngọc Bích vội đứng dậy, chạy đến bên giường Thanh Loan đang nằm thì thấy Thanh Loan ngủ ngon lành, bệnh tình giảm rất nhiều.

Lúc đó nàng mới an lòng, bước đến bên Ngô Không đại sư kể lại đầu đuôi sự việc vừa xảy ra :

- Lúc hai sư bá và Ngọc Tiêu Tiên Tử chạy ra khỏi phòng để đi đấu võ, con cũng chạy theo quyết giúp sức cho sư bá để hại mạng nữ ma đầu. Nhưng khi chạy đến chân núi thì thấy bóng những người ấy đều mất dạng, con đành phải trở về phòng. Nào ngờ vừa bước chân vào khỏi cửa thì cảm thấy sau vai đau nhói lên. Con chưa kịp phản ứng thì đã ngã quỵ xuống đất rồi ngất lúc nào không hay biết. May nhờ đại sư về đây kịp thời để cứu con tỉnh lại.

Ngô Không đại sư đôi mày nhướng lên, nghĩ thầm :

“Tại sao trong mấy ngày nay trong Kim Đỉnh Phong thanh tịnh thế kia lại xuất hiện một lượt Ngọc Tiêu Tiên Tử và Thìn Nguyên Thông đến quấy rối. Bây giờ lại xuất hiện một người nữa đến điểm huyệt Lâm Ngọc Bích, rồi lại biến đi mất thì thật là chuyện khó hiểu làm sao.”

Lâm Ngọc Bích thấy Ngô Không đại sư cúi đầu suy nghĩ, nàng đoán chắc ông đang tìm hiểu nguyên do người đến đây nên không dám làm rộn, vội bước lại ngồi xuống giường Thanh Loan đang nằm.

Nàng vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì bỗng Thanh Loan nghiêng mình qua một bên, mở mắt nhìn nàng, nói :

- Bích sư tỷ ! Sao muội cảm thấy mệt quá.

Dứt lời, nàng lồm cồm ngồi dậy. Ngọc Bích lật đật đỡ nàng ngồi xuống và nói :

- Loan muội ! Hãy nằm xuống nghỉ cho khỏe, đừng ngồi dậy.

Thanh Loan thở ra một hơi dài, hỏi :

- Bích tỷ! Vũ ca đã về chưa ?

Lâm Ngọc Bích lắc đầu nói :

- Vũ sư đệ chưa về.

Lý Thanh Loan lại hỏi:

- Tỷ đoán xem Vũ ca của muội chừng nào về thăm muội?

Lâm Ngọc Bích niềm nở nói :

- Muội hãy yên tâm đi, chắc Vũ sư đệ cũng gần về thăm sư muội rồi đó.

Lý Thanh Loan nở một nụ cười tươi trên môi, nói :

- Tỷ đoán chắc không sai ! Vũ ca của muội nếu không phải bị Đại tỷ tỷ bắt thì là gặp nạn ở giữa đường, chớ huynh ấy đâu có phụ bạc với muội phải không Bích tỷ?

Lâm Ngọc Bích động lòng nói :

- Muội hãy để tâm dưỡng bệnh, đừng nghĩ chuyện bậy bạ mà bệnh không lành đó. Vũ đệ không phụ Loan muội đâu.

Lâm Ngọc Bích vừa nghe Thanh Loan nói mấy câu, lòng tự nhiên nổi lên một nỗi lo lắng vô tận, để lộ trên gương mặt.

Thanh Loan ngóc đầu dậy định hỏi thêm thì thấy Ngô Không đại sư đang đứng trầm tư suy nghĩ chuyện gì. Nàng mừng quá kêu lên hai tiếng :

- Sư bá ! Sư bá !

Ngô Không đại sư nghe Thanh Loan gọi, bao nhiêu ý nghĩ nảy giờ đều tiêu tan đâu mất. Ông quay đầu lại, thấy Thanh Loan quần mềm gối dậy, nét mặt rất vui tươi.

Ngô Không đại sư mừng quá, nhảy lại bên giường tươi cười hỏi :

- Loan nhi ! Bệnh con đã bớt nhiều rồi chứ ?

Thanh Loan không trả lời, hỏi lại :

- Thừa sư bá! Vũ ca của con đến nay mà chưa về thì chắc gặp phải việc gì trở ngại rồi. Vậy chúng ta mau đi tiếp cứu.

Ngô Không đại sư nghe Thanh Loan nói như thế sức nhớ lại, thầm nghĩ :

“Thanh Loan nói rất đúng ! Đã lâu rồi, tại sao Quân Vũ không về đến Côn Luân! Chắc hẳn bị nạn nên không về được. Chứ Quân Vũ là một người thông minh, hiếu thảo, lẽ đâu lại phản sư môn.”

Đột nhiên, lão lại nhớ đến chuyện nửa năm về trước trên núi Kỳ Liên Sơn, Bạch Vân Phi bị thương, Quân Vũ phải đưa nàng về Quát Thương Sơn. Ông thấy Bạch Vân Phi đối đãi với Quân Vũ rất niềm nở, coi bộ Bạch Vân Phi hình như yêu thương Quân Vũ lắm. Nếu không tại sao nàng lại đến Kỳ Liên Sơn, nửa đêm vào Đại Giác Tự cứu Huyền Thanh đạo trưởng trong lúc hai người xin Tuyết Sâm Quả đem về chữa thương cho Ngọc Chánh Tử, bị bọn hòa thượng bắt nhốt trong hang đá. Như vậy có phải nàng nể Quân Vũ mà vào cứu hai người không ? Tuy ta mang ơn nàng cứu mạng, song nàng là tình địch của Lý Thanh Loan, và trong lúc Quân Vũ đưa nàng đến Quát Thương Sơn, chắc là Quân Vũ không về.

Ông nghi ngờ như vậy, nên nói với Thanh Loan :

- Quân Vũ đến núi Quát Thương Sơn cùng với Bạch Vân Phi, nếu có về cũng còn lâu vì đường xá xa xôi. Nhưng ta nghĩ thì chắc hẳn...

Lý Thanh Loan nghe ông nói đến đây, bỗng ngả ngửa ra cướp lời nói mấy tiếng:

- Nếu vậy chắc Đại tỷ tỷ lưu Vũ ca lại rồi.

Dứt lời, đôi mắt nàng trợn ngược, nhìn sững lên mái nhà không chớp.

Lòng Ngô Không lúc nầy như tơ vò, song ông không dám nói gì nữa, bước đến đưa tay vuốt ve làn tóc của nàng, an ủi :

- Loan nhi ! Hãy nhắm mắt lại dưỡng sức, đợi khi mạnh rồi cùng ta đến núi Quát Thương Sơn tìm hấn.

Thanh Loan nghe nói đôi mắt từ từ nhìn vào mắt Ngô Không, mỉm cười nói:

- Con không đến Quát Thương Sơn đâu ? Vì con biết Vũ ca sẽ trở lại đây bây giờ.

Ngô Không đại sư thở ra một hơi dài não ruột, nói :

- Nếu vậy thì con hãy dưỡng lấy tinh thần, để chờ Quân Vũ về.

Thanh Loan nở một nụ cười đau khổ trên môi, gật đầu từ từ nhắm mắt lại.

Ngô Không đứng bên giường, nhìn thấy vẻ mặt nàng đau khổ, lòng ông như muôn ngàn kim nhọn châm chích.

Ông bỗng sực nhớ lại câu chuyện ba mươi năm về trước, cũng vô tình mà ông đau khổ chẳng khác Thanh Loan. Trước kia ông yêu mẹ Thanh Loan nhưng bị mẹ Thanh Loan không yêu lại, làm cho ông đau khổ biết bao. Sau đó, mẹ Thanh Loan có chồng, ông buồn bỏ lên Hoa Lâm Tự tu hành để chôn vùi những dĩ vãng. Nhưng dĩ vãng ấy vẫn hiện ra trong óc ông không bao giờ phai.

Kể đó, mẹ Thanh Loan lúc gần chết đem Thanh Loan đến trao cho ông nuôi, và nói một câu .:

- Nếu như ông có yêu tôi xin giữ lấy đứa bé này nuôi dưỡng, sau này nó lớn lên báo thù cho tôi.

Vì tình cảnh bắt buộc, ông phải nuôi nàng. Cho đến nay, nàng cũng vì yêu mà ra nông nổi này.

Nghĩ đến đây, ông lão thở ra một hơi dài, nhìn xuống thấy Thanh Loan đang ngủ ngon lành, ông bước ra ngoài, để cho nàng yên ổn. Vừa bước ra khỏi cửa, Ngô Không nghe tiếng người chạy theo. Ông quay lại thì thấy Lâm Ngọc Bích, nên vội hỏi :

- Có chuyện gì đó ?

Lâm Ngọc Bích đáp .:

- Thưa sư bá, xin sư bá dừng bước để con có một chuyện cần bàn tới.

Ngô Không dừng chân, quay lại thì thấy Lâm Ngọc Bích đã đến bên mình, quỳ xuống thưa :

- Thương thế của sư muội đã bớt, song trong lòng vẫn bối có cái gì nghi ngờ quá, sư bá có biết không?

Ngô Không vội đỡ nàng dậy, gật đầu nói :

- Ta nghĩ rằng chắc có một cao nhân vào đây chữa bệnh cho Thanh Loan, mà không cho chúng ta thấy mặt. Nhưng người này là chắc không thù hiềm với mình, nên mới dùng toàn lực để chữa bệnh cho Thanh Loan. Chứ nếu người đó thù hiềm thì nhân lúc đó giết con và Thanh Loan đi thì ai làm gì. Hơn nữa bệnh của Thanh Loan rất nặng, người đó phải dùng

nội lực và phương pháp bí truyền đánh thông các huyết đạo, dồn ép âm hàn dần dần tiêu tan ra hết, nên Thanh Loan mới tỉnh lại được.

Lâm Ngọc Bích nghe Ngô Không nói như vậy, sức nhớ lúc sư phụ đang bị Kim Tuyền Xà cắn trọng thương, nhờ Bạch Vân Phi chữa khỏi. Bây giờ nghe Ngô Không nói thế, nàng cho rằng Bạch Vân Phi đã cứu Thanh Loan, nên vội hỏi :

- Sư bá nghĩ người đó có phải là Bạch Vân Phi, người đã cứu sư phụ vẫn bối khỏi bệnh không ?

Ngô Không đại sư gật đầu nói :

- Con thật thông minh, ta đoán chắc là nàng đó, vì trong đời này chỉ có một mình nàng, ngoài ra không ai có được những phép huyền bí thế kia.

Lâm Ngọc Bích bỗng giật mình đánh thót một cái, trầm ngâm lúc rồi nói :

- Con nhớ lại rồi ! Lúc ở Diên Châu, lúc sư phụ con bị nọc độc, đột nhiên có một bóng người nhớn nhơ qua lại trong phòng. Lúc đó con chưa ngủ được, vội trở mình, nhảy xuống giường. Đầu gối chân chưa chấm đất thì đã bị người ấy điểm trúng huyết đạo ngã quỵ xuống, ngất lịm. Bây giờ cũng vậy, con mới bước chân qua khỏi cửa đã bị người ta điểm trúng huyết một cách quá lạ lùng nên con nghĩ võ công của con quá thấp kém và hổ thẹn không thấy được mặt người này...

Nàng nói đến đây, bỗng nét mặt nàng thay đổi qua nhiều trạng thái. Nàng cúi đầu không nói nữa.

Ngô Không đại sư biết nàng mắc cỡ nên an ủi :

- Bạch Vân Phi là một người võ công xuất chúng, con làm gì mà bì lại nàng. Hơn nữa, nàng núp ở sau cánh cửa, con mới bước vào nàng đã ra tay thì làm sao con chống cự kịp. Thôi con nên bỏ qua chuyện này là hơn, vì nàng là ân nhân của chúng ta, nàng đã cứu sư bá, sư phụ, sư thúc của con và luôn cả Thanh Loan nữa.

Lâm Ngọc Bích "hừ" một tiếng, tỏ ý không bằng lòng, ú ớ muốn hỏi nhưng lại thôi, nghĩ thầm :

“Bạch Vân Phi là con người rộng lượng thật. Song nàng làm như vậy cốt để mua chuộc Thanh Loan để cướp tình yêu của Thanh Loan mà thôi chứ không tốt gì đâu. Việc khác thì có thể bỏ qua được, nhưng việc này ta quyết bảo vệ tình yêu của Loan sư muội. Dầu nàng là chị ruột của ta đi nữa, ta cũng tuyệt không để cho tình yêu của Loan muội bị cướp mất.”

Ngô Không đại sư thấy nàng ú ớ, không nói, nên mỉm cười hỏi :

- Nãy giờ ta bàn như vậy nhưng chưa chắc kẻ đó là Bạch Vân Phi. Vậy chúng ta hãy núp vào chỗ kín, chờ họ đến thì sẽ rõ. Ta tin chắc trước sau gì họ cũng đến nữa.

Ngọc Bích ngẩn đầu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu nói :

- Kế này rất hay ! Vậy sư bá để cho con ở lại phòng, một là xem đó là ai, hai là bảo vệ cho Thanh Loan. Còn sư bá hãy trở về phòng, nếu họ đến con sẽ hỏi to một một tiếng thì sư bá chạy đến ngay.

Ngô Không đại sư gật đầu bước ra khỏi phòng. Bỗng ông nhớ lại điều gì, quay lại nói :

- Con hãy cẩn thận, đừng nóng nảy, nên bình tĩnh mà báo tin cho ta hay.

Hai người bàn tính mưu kế xong xuôi, ai về phòng nấy, để chờ người ấy đến.

Bây giờ, trời khá tạnh, tuyết rơi xuống, phủ lên mọi vật trắng xóa.

Ngô Không đại sư về đến phòng, ngồi dựa vào cửa sổ nhìn ra vườn mai, thấy những cánh mai rơi lã chã. Nhưng tuyết rơi chùng nào, mai nở nhiều chùng ấy, phát ra một mùi thơm dễ chịu.

Ông sực nhớ lại tình đời, thầm nghĩ :

- Tình yêu chẳng khác những cành mai, khổ cực chùng nào thì tình yêu lại đậm đà thêm và hình như không có cái gì là cho họ phải xa được.

Nghĩ đến đấy, ông thở dài một hơi buồn cho số phận long đong của ông.

--- oOo ---